

dbáti zvláštností případu. O dovolateli bylo zjištěno, že byl u žalovaných, kteří jako inženýři a podnikatelé staveb jsou úředně oprávnění technické, takže by ve příčině zaměstnanců v jejich podniku slušelo podle § 2 (2) cit. zák. použití tohoto zákona, kdyby konali služby kupecké nebo vyšší nekupecké, zaměstnán jako dozorce na stavbě dráhy, že nikdy nepracoval s krumpáčem a s lopatou, nýbrž dohlížel na dělníky, aby řádně pracovali, že byl oprávněn přijímati a propouštěti dělníky, když mu byl určen jejich počet, že konal o provedených pracích záznamy, jakož i výkazy o dělnících a že záznamy a výkazy denně předkládal v kanceláři. Byť i jest připustiti, že předpokladem vyšších služeb nekupeckých není nabytí vyššího vzdělání školního, nýbrž rozhoduje pouze jakost zaměstnancových úkonů, takže v určitém případě, v němž i práce obyčejných dělníků vyžaduje jisté odbornosti a cvičenosti, lze mluvit o vyšších službách nekupeckých již tenkrát, když se úkony dotyčné osoby se zřetelem na způsob výroby a na vedení podniku liší od obyčejných úkonů většiny pomocných dělníků a projevují se do jisté míry jako samostatné a vedoucí postavení, k němuž je zapotřebí zvláštní zručnosti a odborné zkušenosti, u obyčejného dělníka ani nepředpokladaných, ani nevyžadovaných, to všecko právě nedopadá v souzeném případě, v němž v podstatě jde o předního dělníka zvláště důvěryhodného a proto vybaveného dozorem nad ostatními a manuální spolupráce s ostatními dělníky sprostředného. Ani okolnost, že dovolatel mohl podle předchozího určení přijímati a propouštěti dělníky a že vedl o zaměstnaných dělnících záznamy a výkazy, nepropůjčuje jeho úkonům vlastnosti vyšších prací nekupeckých, neboť k tomu kromě znalosti čtení a psaní, která náleží ku obecnému vzdělání každého občana v tomto státu, není zapotřebí zvláštních znalostí, které by z těchto úkonů činily úkony vyšší, od obyčejných úkonů většiny pomocných dělníků odlišné. To všecko bylo vystiženo v napadeném rozsudku, proto dovolací soud sdílí jeho správné věci i zákonu vyhovující důvody, jež vyvrátiti se dovolateli nepodařilo.

Čís. 7813.

Dovolání jest nepřipustné (§ 502, třetí a čtvrtý odstavec, c. ř. s.), nařídil-li odvolací soud ve zrušovacím usnesení prvému soudu doplnění v určitém směru, první soud doplniv řízení vycházel opětně z původního právního názoru a odvolací soud jeho rozsudek potvrdil.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, Rv I 942/27.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání do srovnalých rozsudků nižších soudů.

Důvody:

Dovolatelka uplatňuje žalobou dva samostatné a různorodé nároky, částku 668 Kč 50 h, již jí žalovaný neoprávněně srazil z její pohledávky na provisi a náhradu výloh, a částku 1.670 Kč 75 h na útratách sporu,

již dovolatelka uplatňuje jako náhradu škody povstalé jí tím, že ji žalovaný uvedl v omyl. Ač dovolatelka také onen nárok původně označila jako nárok na náhradu škody, jest to v pravdě nárok zasílatele na zadrženou provisi a na náhradu výloh podle čl. 381 obch. zák., což ostatně dovolatelka v dovolání sama uplatňuje. Přípustnost dovolání ohledně samostatných nároků, jež byly sloučeny v jedné žalobě a o nichž bylo rozhodnuto týmž rozsudkem, jest posuzovati ohledně každého nároku zvláště (rozh. sb. n. čís. 2913 a 2937). Poněvadž odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek prvního soudu a žádný z oněch dvou nároků nepřevyšuje 2.000 Kč, jest dovolání podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. vyloučeno. Podle § 502 čtvrtý odstavec c. ř. s. jest ovšem dovolání přípustno, když rozsudek první stolice odvolacím soudem potvrzený byl vynesena následkem usnesení odvolacího soudu, které rekusem nemůže býti napadeno a jímž dřívější rozsudek podle § 496 čís. 2 a 3 a § 499 c. ř. s. byl zrušen a právní věc odkázána zpět na soud první stolice. O tento případ tu však neběží. Původní rozsudek soudu první stolice ze dne 20. března 1926 byl sice zrušen podle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. k odvolání dovolatelky usnesením odvolacího soudu ze dne 31. května 1926 a právní věc byla odkázána zpět na soud první stolice, avšak také odvolací soud vycházel při tom z právního názoru soudu první stolice, že žalobní nárok jest již odůvodněn tím, že dovolatelka nesplnila příkaz žalovaného pokud se týče dobírky a nařídil pouze doplnění řízení v tom směru, zda dovolatelka podle okolností nebyla oprávněna uchýliti se od onoho příkazu. Soud první stolice, doplniv řízení dospěl k závěru, že zde nebylo takových okolností, a vycházeje opět z původního právního názoru, žalobu zamítl a odvolací soud potvrdil tento rozsudek. Z toho plyne, že v tomto případě nenastala vázanost soudu první stolice na právní názor odvolacího soudu, nýbrž první soud rozhodl podle týchž právních zásad jako v dřívějším rozsudku, že se přidržel svého vlastního s druhou stolicí shodného právního posouzení, že byl jeho nově vydaný rozsudek odvolacím soudem potvrzen, že jde o souhlasné rozsudky obou stolic a že při nich právní posouzení odvolacího soudu nebylo jediné a výhradně rozhodujícím pro posouzení rozepře. Jak již nejvyšší soud vyložil ve svém rozhodnutí sb. n. s. č. 3821 jest v takovém případě dovolání nepřípustné a bylo je proto odmítnouti.

Čís. 7814.

Předpisy o věcech nepatrných platí i v řízení směnečném.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, R II 47/28.)

Procesní soud první stolice zrušil směnečný platební příkaz na 106 Kč. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné. Do tohoto usnesení podal žalobce rekurs, jež Nejvyšší soud odmítl.